

Там след

ва
съ
а ъ

— И то е?

— Да дойдешъ следъ пладне на синклита. Чака
това ще те пусна да видишъ Радула.

Тя се замисли. Ала това колебание трая само мигъ.

— Ще дойда.

Тя имаше своята тайна надежда. Повечето отъ униатскитъ власти скрито съчувствуваха на заговорницитъ. Тѣ щѣха да я подкрепятъ.

Тамъ бѣха дошли не само униатскитъ власти и висши клирици. Тамъ бѣха и всички тия, които до вчера бѣха наклонни да минатъ на страната на Иоанъ Асена. Ала днесъ, когато Борилъ внезапно ставаше по-силенъ отъ всѣки другъ пътъ, подкрепенъ отъ мощенъ съюзникъ — латинския императоръ и всесиленъ покровителъ — папа Иннокентий, дори и най-разколебанитъ, най-въодушевенитъ — бѣха отново минали на негова страна. Тия, които се бѣха осмѣлили да възроптаятъ, бѣха затворени. Лишенъ отъ водачи, народътъ затихна въ глухо и опасно недоволство. Людетъ, които трѣбваше да го поведатъ — бѣха отново безсилни: оковани, убити, въ изгнание...

Борилъ и госпожа Теодора заеха мѣстата си на престола, срѣдъ неспокойното, трѣпнещо вълнение на синклита. Всички знаеха за какво сж събрани и всѣки бѣше тревоженъ и любознителъ какъ ще се разреши въпроса. Срѣдната голѣма врата на престолната се отвори и на прага се яви царкинята. Обкрѣжена и следвана отъ нагизденитъ си другарки: отъ дѣсно Белослава, отъ лѣво дъщерята на севастократъ Деянъ. Мария отиде право предъ примасъ Василий, поклони се, цѣлуна му рѣка. Следъ това бавно стана, съ високо дигнато чело, изгледа всички наоколо, смѣло, хладно.

— Твое светейшество, всечестни мои архиереи, велики и мали боляри на царството ми — каза Борилъ като се изправи и отдаде почитъ къмъ примаса — свикахъ ви за да чуете господарската ми нагода. Съ съгласие на нашия логотетъ, великиятъ боляръ Николица и съ одобрението на севастократоръ Деянъ и деспотъ Богданъ, на